

Film, televisie, muziek, theater, beeldende kunst en boeken: alle recensies uit de Volkskrant zijn verzameld op volkskrant.nl/recensies

Recensies

De belangrijkste troef van locatietheater 'Het was zondag in het zuiden' is de muziek van Rowwen Hèze.

Foto Roy Beusker & Annemiekje van der Togt

Het was zondag in het zuiden
Muziektheater

Door Toneelgroep
Maastricht en De
Maaspoort Venlo.

23/7, Openlucht-
theater De Doolhof,
Tegelen. Daar t/m
2/9.

Regisseur Servé Hermans zet als spektakelregisseur een flinke stap vooruit met de locatievoorstelling over de watersnoodramp in Zuid-Limburg, in 1993.

Het verwerken van regionale trauma's lijkt de trend in het Nederlandse locatietheater te worden. In Groningen werd al eens een voorstelling over de gaswinning gemaakt, en deze zomer in Twente eentje over het fusilleren van stakende arbeiders in de Tweede Wereldoorlog. Nu is in Limburg de nieuwe productie *Het was Zondag in het Zuiden* te zien in Openluchttheater De Doolhof in Tegelen. Onderwerp: de watersnoodramp die in 1993 een deel van vooral Noord-Limburg onder water zette.

Servé Hermans, regisseur van Toneelgroep Maastricht, pakte dit onderwerp op, Theater De Maaspoort in Venlo produceerde mee, en Allard Blom schreef het script. Maar de belangrijkste troef, zeker voor de Limburgers: de muziek van Rowwen Hèze, in zijn geheel uitgevoerd of opgeknipt tussen de scènes door.

Blom baseerde zijn script deels op historische feiten en zet twee werelden tegenover elkaar: de redactie van Omroep Limburg en de gemeenteraad van een Noord-Limburgse gemeente, met aan het hoofd daarvan een eerst laconieke ('we hoeven niet in blinde paniek een ark van Noah in elkaar te timmeren') en dan volkomen flippende burgemeester (Hein van der Heijden). Daartussendoor weeft hij ook een persoonlijke draad: verslaggever Sarah Dreesens (Renée van Wegberg) wil graag carrière maken met een item over de ramp, maar vergeet daarbij haar ouders te helpen die verrast worden door het water. En er is een verteller, in de persoon van de Heilige Antonius (Buddy Vedder), de man die alles kan fiksen. Die rol is een vondst, want hij brengt humor en vooral elan in de voorstelling, niet in de laatste plaats omdat Vedder hem zelfverzekerd en energiek speelt.

Het spektakel komt van de vele liters water die hier vloeien, de donder en bliksem, een dijkdoorbraak, het prachtige lichtplan (Uri Rapa-

port) en de regie. Hermans maakte eerder producties als *Pinkpop* en *Dagboek van een herdershond*, maar zet hier als spektakelregisseur een flinke stap vooruit. De scènes lopen soepel in elkaar over en ook de *staging* (Martin Michel) is bewonderenswaardig: het grote ensemble en de enorme hoeveelheid figuranten benutten dit immense podium ten volle.

In de hoofdrollen valt, naast Buddy Vedder, ook Renée van Wegberg op, die niet alleen prachtig zingt, maar ook gloedvol acteert. De koorzang in *Eiland in de reagen* zorgt muzikaal gezien voor hét hoogtepunt van de voorstelling. De scène waarin de burgemeester zijn *fall down* beleeft, is daarentegen jammerlijk over de top. Tegen het eind wordt dramaturgisch gezien niet echt een duidelijke punt gezet, behalve dan dat het water weer gaat zakken. Maar Sarah Dreesens komt wel tot het inzicht dat een familie uiteindelijk meer beschutting biedt dan een redactie. Voor haar althans.

Hein Janssen